

РЕШЕНИЕ

№ 27549

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8589** по описа за **2024** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи чрез юрк. С. М., срещу Решение № 3513 от 29.07.2024г., постановено по нахд № 15582/2023г. на Софийски районен съд (СРС), 147-ви състав.

С обжалваното решение е отменен електронен фиш, издаден от СДВР за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система серия К № 8033140/2023г., издаден от СДВР-МВР, с което на С. Л. Л. , [ЕГН], е наложено наказание „глоба“ ,в размер на 100 лева, за нарушение по чл. 21, ал.2, вр.ал.1 от ЗДвП, на основание чл.189, ал.4, вр. чл. 182, ал.4,вр.ал.2,т.2 от ЗДвП.

Касаторът твърди, че решението е неправилно, като постановено при неправилно приложение на материалния закон, при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и е необосновано. Счита, че електронният фиш отговаря на утвърдения образец и вписаните в него обстоятелства ясно и недвусмислено сочат къде именно е извършено и установено нарушението и кой е извършителят . Поддържа, че правилно АНО е наложил по-тежко наказуемия квалифициращ състав на административното нарушение,извършено при условията на повторност. По същество от съда се иска отмяна на атакуваното решение и потвърждаване на

процесния електронен фиш. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В открито съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба – С. Л. Л., чрез представител по пълномощие адв.А. Д. в представено становище оспорва жалбата, и претендира разноски за адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция

Участващият в производството прокурор от СГП счита, че решението на въззивния съд е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствения материал от въззивната инстанция е прието за установено от фактическа страна, че на ответника по касация С. Л. Л. ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 100 лева , за това, че на 25.08.2023г. „в 09:56 часа, в [населено място], по [улица]срещу номер 324,е управлявал л.а. „Фолкваген пасат“,с регистрационен номер С. ВА,собственост на Л.,със скорост 94 км/ч, при ограничение на скоростта 80 км./ч., обозначено с пътен знак В26, като по този начин е превишил разрешената скорост със 14 км/ч - нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП). Районният съд е направил и изводи, че техническото средство, с което е установено и заснето нарушението е автоматизирано техническо средство MD 1195 ,което представлява мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение,която към датата на установяване на нарушението е била технически изправна и е била монтирана на @@5@ [населено място], при ограничение на скоростта 80км/ч,обозначено с пътен знак В26.

При така установената фактическа обстановка, районният съд е приел, че Електронен фиш К № 8033140/2023 е съставен при съществено процесуално нарушение. Според решаващия делото състав едновременно вписване в обстоятелствената част на фиша, че управлението на МПС е станало „в [населено място] (т.е. в населено място) и словесно описание на нарушението, като такова извършено „извън населено място“ с приложена санкционна норма за извън населено място, е допуснато непреодолимо вътрешно противоречие, тъй като не става ясно къде е било извършено нарушението - дали в населено място (в [населено място]) или извън населеното място. С горното според районния съд административнонаказващият орган е допуснал неяснота при фактическото описание на вмененото с фиша нарушение, която съществено засяга правото на защита на жалбоподателя, тъй като освен че се отнася до индивидуализацията на изпълнителното деяние по място, то наред с това касае и признак от обективната страна на деянието, защото са предвидени едни санкции, в случаите, когато нарушението е в населено място и други, когато то е извън населено място. С тези мотиви съдът е приел ЕФ за незаконосъобразен на процесуално основание .

По същество районният съд е изложил мотиви за недоказаност на административнонаказателното обвинение.

Приел е, че тъй като установяването на административното нарушение е предпоставено от наличието на отпечатано статично изображение с уникален идентификационен номер, то липсата на такова води до необосновано издаване на електронния фиш, чрез който се ангажира отговорността на нарушителя. Анализирал е представените по делото снимки, приел е, че качеството на изображението е такова, че не позволява да бъде разпознат регистрационния номер на заснетия автомобил, виждали се ясни изображения на повече от два автомобила. Коментирано е съдържанието на обжалвания фиш, и са направени изводи, че по никакъв начин не става ясно, въз основа на какви обстоятелства наказващият орган е стигнал да извода, че нарушението е извършено именно от лекия автомобил собственост на жалбоподателя. По делото липсвали доказателства за начина на определяне на зоната за измерване върху доказателственото изображение от които да се формира извод, че процесния автомобил попада именно в тази зона, липсвали също така и данни съществуват ли други зони, които се определят от маркерите на изображението и какво е тяхното значение при определяне на нарушителя и най-вече съществувала ли зона (от изображението), в която, за да се гарантира абсолютна сигурност при определяне на нарушителя, се допуска наличието само на едно превозно средство и коя е тя. С тези мотиви въззивния съд приел ЕФ за материално незаконосъобразен и го е отменил.

Така постановеното решение на районния съд е валидно и допустимо и правилно като краен резултат.

Не се споделят изводите на въззивния съд, че ЕФ е незаконосъобразен на процесуално основание.

Независимо, че в ЕФ общо е посочено „гр. С.“, следва да се приеме, че посочването на населеното място не е с оглед на стойностите, посочени в чл. 21, ал.1 от ЗДвП като такива за населено място, а с оглед на последващата индивидуализация на конкретната пътна артерия, която в случая е Околовръстният път на [населено място], доколкото такива има и около други градове (П. примерно и прочие). Конкретиката в описанието на местоизвършването на вмененото нарушение продължава с посочването на точния пътен участък, в което то е извършено: бул. Околовръстен път срещу номер 342 с посока на движение от [населено място] към [населено място], която позволява по несъмнен начин да бъде установено за кой конкретен пътен участък се отнасят твърденията, с оглед преценката на действащите към този момент правила за движение по него. В случая, в обстоятелствената част на ЕФ е посочено, че тя спада към пътна артерия извън населеното място и именно това е приложената санкционна норма, т.е. не се установява противоречие или неяснота между словесно и цифрово изписване. По делото е установено, че за участъка е бил в сила пътен знак В 26, с ограничение на скоростта 80 км/ч, поради което и наложената санкция е правилно определена с оглед установеното превишение-14 км/ч. Предвид изложеното неправилен се явява изводът на съда за допуснато нарушение при съставянето на фиша.

Настоящият съдебен състав възприема крайния извод на районния съд за незаконосъобразност на оспорения електронен фиш.

Съгласно чл. 189, ал. 4 ЗДвП, нарушението, за което се издава ЕФ, се установява и заснема. Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства

в административнонаказателния процес - чл. 189, ал. 15 ЗДвП.

Към процесния фиш такива са приложени, но от качеството на изображението на същите не следва категоричен извод, че описаното в електронния фиш нарушение на чл.21,ал.1от ЗДвП по несъмнен начин е извършено от лекия автомобил собственост на С. Л. Л..

Неоснователен се явява доводът на касатора за наличието на елементите на „повторност“ на извършеното нарушение. Квалифициращият признак е налице само, когато са изпълнени условията на легалното определение на това понятие по §6, т.33 от ДР на ЗДвП -"Повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл.174,ал.2 - в двегодишен срок, от влизането в сила на НП, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. В процесния електронен фиш е вписано, че нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на ел. фиш, серия К № 4660772 и макар да е посочена датата, когато същият е влязъл в законна сила, това не е така и се установява, както от соченото в отговора на касационната жалба, така и от справката, приложена към АНП от касатора, от където е видно, че ел. фиш, серия К № 4660772 се обжалва .

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици. При положение, че събраните доказателства не са достатъчни, за да се наложи с категоричност извода за установеност на извършено нарушение, то атакуваното решение с което е отменен ЕФ е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора искането на касатора за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

На основание чл.63д, ал.1 ЗАНН, предвид изхода на спора, на ответника се следват разноски. Същият своевременно е поискал присъждането им като е представил договор за правна защита и съдействие от 30.08.2024 г., в който е удостоверено плащане в брой на договореното адвокатско възнаграждение -400лв. Съдът намира, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно, предвид че същото е в минималния размер, предвиден в чл.18,ал.2 вр. чл.7 ал.2, т.1 от Наредбата №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3513/29.07.2024 г. постановено по анд № 15582/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 147 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните да заплати на С. Л. Л., ЕГН [ЕГН], от [населено място],ул. А.“ №7,ет.2,ап.8, разноски по делото, в размер на 400

/четиристотин/лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.